Štoplíkove dobrodružstvá v Lučenci

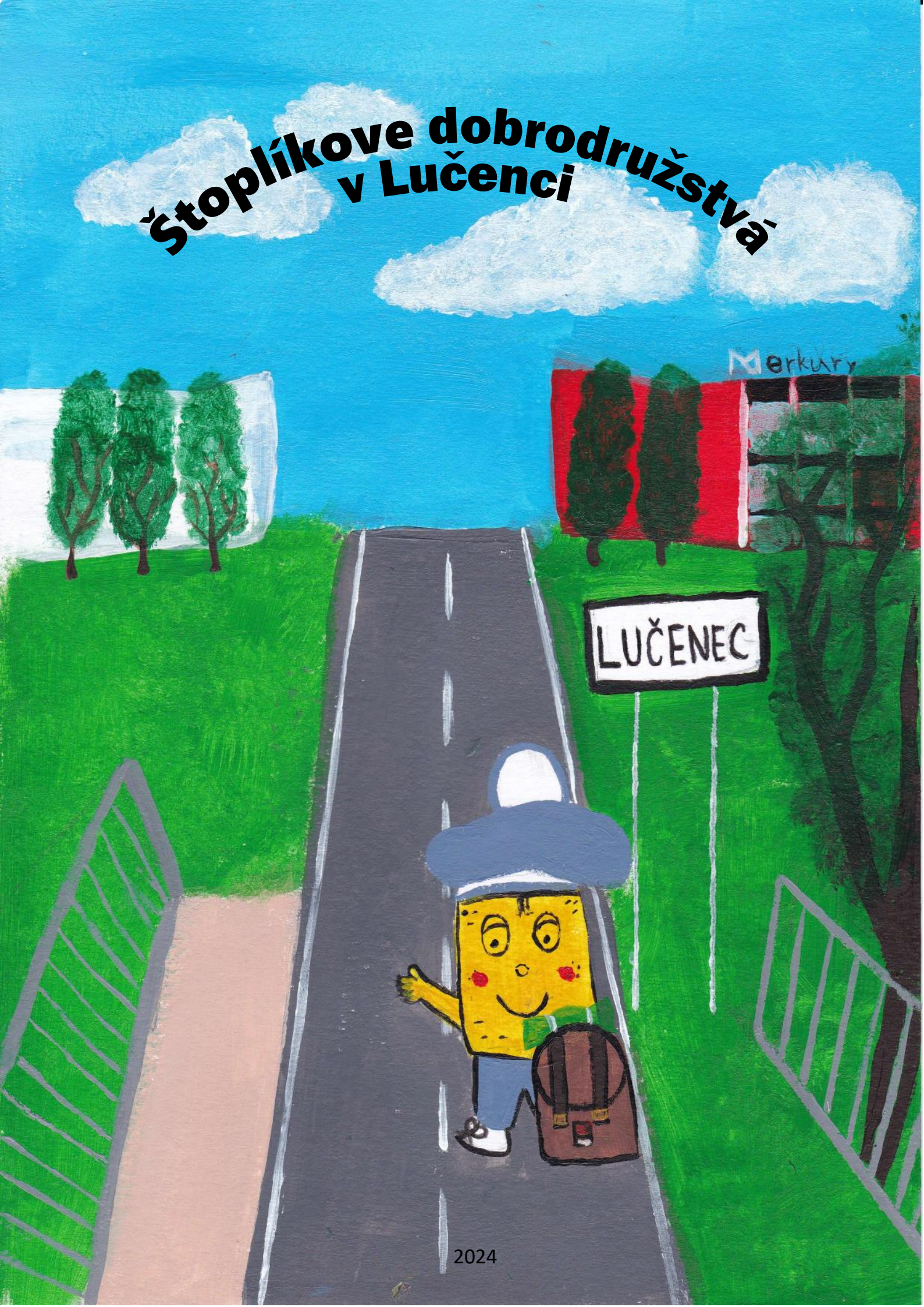

2024

Autori príspevkov a ilustrácií: žiaci II.A a II.C

Grafická úprava: Mgr. M. Gregušová

Jazyková úprava: Mgr. E. Štefancová

Vydal: SOŠPg Lučenec

Prvé vydanie, 40 strán

Lučenec, jún 2024

OBSAH

Štoplík v materskej škole..... 4

Štoplík a autobus..... 7

Štoplík na Pégečke v Lučenci..... 9

Štoplík v kaviarni..... 11

Štoplík na návšteve Radnice..... 16

Štoplík v Galérii..... 18

Štoplík chce študovať..... 20

Ako Štoplík zistil, že bez práce nie sú koláče..... 22

Štoplíkov výlet do Galérie..... 25

Štoplík na divadelnom predstavení..... 27

Štoplíkov sen..... 30

Štoplíkov deň pomoci..... 33

Ako si Štoplík našiel kamaráta..... 36

Štoplíkove dobrodružstvá v lučenskom parku..... 38

Štoplík v materskej škole

V jedno slnečné ráno, keď vtáčiky čvirikali a na oblohe nebolo ani mráčka, si Štoplík vykračoval po Lučenci. Fíha, aký pekný farebný plot, pomyslel si Štoplík. Čo by za ním mohlo byť?

Zrazu okolo neho precupitalo dievčatko s vrkôčikmi a stužkami, každá v inej farbe. Stužky mu viali a Štoplíka to veľmi zaujalo. Tak sa za ním vybral.

Dievčatko si zložilo tašku na zem a začalo z nej vyberať knižku. Štoplík bez väčšieho rozhodovania skočil do tašky a onedlho už počúval výskot ďalších detí z bezpečia.

„Tak tu bude vééél'a detí! Teším sa, keď sa so všetkými zoznámim!“ potichučky povedal Štoplík schovaný v taške. Nebol v skrýši veľmi dlho, pretože dievčatko už bolo v šatni a pomaly otváralo tašku.

„Juj! Kto si?“ zvolalo dievčatko, ktoré sa Štoplíka veľmi zľaklo. „Prečo si v mojej taške?“

Štoplík sa nestihol ani rozpamätať a už bol zavalený otázkami.

„Psst! Ja som Štoplík a prišiel som spoznať deti. Kde to sme?“

Dievčatko sa na neho pozrelo a nakoniec odpovedalo:

„Sme v materskej škole a je tu veľa detí. Ja som Elenka,“ predstavilo sa dievčatko Štoplíkovi. „Teraz už budem musieť ísť do triedy, chceš ísť so mnou? Ukážem ti hračky.“

Štoplík sa zamyslel, a keďže sa s dievčatkom chcel naozaj skamarátiť, tak súhlasil:

„Veľmi rád.“ Dievčatko Štoplíka chytilo do malých dlaní a hneď si ho položilo na rameno, kde sa Štoplík schoval za Elenkine stužky. Výhľad nemal úplne jasný, no i tak videl, koľko pekných hračiek v škôlke majú.

„Fíha!“ potichučky zvolal Štoplík. Ešte viac sa zaradoval, keď uvidel všetky deti, ktoré sa s hračkami pekne hrali. Ani sa nenazdal a Elenka ho ochotne so všetkými zoznámila. Zo začiatku sa na Štoplíka len začudovane dívali a prekrikovali sa.

„Prečo si taký malý? Ako to, že vieš rozprávať?“ pýtali sa ho a naťahovali k nemu ruky.

Štoplík sa až tak vyľakal, že z Elenkinho ramena zoskočil najrýchlejšie, ako vedel, a schoval sa za najbližšie autíčko, čo stálo za Elenkou. Tá hneď konala:

„Kamaráti, utíšte sa, náš hosť sa schoval, pretože sa vás bojí. Je vyľakaný.“

Znenazdajky sa za autíčkom vynorila malá hlava Štoplíka, utierajúceho si slzy z plochých líc.

„Prepáč, Štoplík, nechceli sme ťa vyľakať,“ povedalo drobné dieťa so sklonenou hlavou. Vyzeralo to tak, že deťom je to naozaj ľúto, a tak si Štoplík utrel poslednú slzu, narovnal sa a jedným dychom dodal:

„Nevadí. Ja... rád by som sa s vami s niečím zahral.“

Deti nečakali a Štoplíka do svojej hry prizvali. Ani sa nenazdali a čas strávený pri hre rýchlo ubehol. Prišla chvíľa odchodu a Štoplík sa rozlúčil s každým kamarátom. Nakoniec pristúpil k Elenke, smutne sa na ňu pozrel a dodal:

„Ešte vás prídem pozrieť, sľubujem,“ povedal Štoplík tichučko. Elenka naňho len s úsmevom žmurkla.

„Dobre, Štoplík, možno sa ešte stretneme tu v Lučenci. Hlavne si na seba dávaj pozor,“ dopovedalo dievčatko a Štoplík mu už len naposledy zakýval.

„Ahoj, Elenka! Ďakujem, že si mi to tu poukazovala.“

Štoplík sa so škôlkou rozlúčil a ďalej pokračoval vo svojej dobrodružnej ceste.

Štoplík a autobus

Jedného dňa sa Štoplík zobudil, pozrel sa do kalendára a spomenul si, že dnes má Štoplíčka narodeniny. Obliekol sa a vybral sa na autobusovú stanicu, aby sa dostal do Rimavskej Soboty, kde Štoplíčka bývala.

Keď prišiel na stanicu, zistil, že nemá darček.

„Oh, nie! Ja ešte potrebujem darček!" povedal Štoplík vystrašene. Rozhliadol sa po okolí a uvidel obchod Billa.

„Pôjdem tam a pozriem sa, či majú niečo pekné pre Štoplíčku," povedal a vybral sa do Billy.

Vošiel dnu a uvidel jednu peknú kyticu.

„Aká pekná kytica, to ju isto poteší!" Štoplík si veselo poskočil a pozrel sa na hodinky. Zistil, že o päť minút mu ide autobus, a tak sa rozbehol ku pokladni, aby rýchlo zaplatil.

Štoplík spokojne vyšiel z obchodu aj s kyticou a ponáhľal sa k zastávke. Ale autobus tam nebol.

„Ja som to nestihol!" povedal smutne Štoplík.

Ako tam stál smutne a zamyslene, zrazu pocítil, že cesta pod ním sa začala triasť. Vtom sa Štoplík otočil a uvidel prichádzajúci obrovský autobus. Rozbehol sa a zakričal:

„Ááááh! Pomoóóc!"

Na jeho volanie o pomoc priletel holub Ďuso. Schmatol Štoplíka a vysadil ho na svoj chrbát.

„Kam sa chystáš, maličký?" opýtal sa Ďuso. „Musíš si viac dávať pozor! Inak, ja som Ďuso a ty si kto?" predstavil sa holub.

„Ja som Štoplík a ďakujem, že si ma zachránil. Chystám sa do Rimavskej Soboty," odpovedal vďačne Štoplík.

„A pre koho je tá pekná kytica?" vyzvedal Ďuso.

Štoplík s veľkým úsmevom povedal:

„Pre moju priateľku Štoplíčku. Dnes má narodeniny."

„Dobre, maličký, ja ťa k nej zoberiem." A tak sa spolu vybrali do Rimavskej Soboty za Štoplíčkou.

Po dlhej a únavnej ceste konečne dorazili ku Štoplíčke. Štoplík sa holubovi poďakoval za pomoc a potom sa ponáhľal za svojou láskou. Štoplíčka sa z kytice veľmi tešila.

„Neuveríš, čo sa mi prihodilo cestou sem!" začal Štoplík rozprávať svoje dobrodružstvo.

Štoplík na Pégečke v Lučenci

Jedného dňa sa malý Štoplík túlal po zapršanom Lučenci a zrazu sa ocitol pred bránou obrovskej ošarpanej budovy. Nebolo to nič iné ako lučenská Pégečka. Štoplík sa zdesil, celé jeho telo zalial studený pot a jeho korková zátka sa doslova scvrkla. No ako prekročil prah dverí, zbadal niečo nečakané.

Vzrastom malý, ale dušou veľký človiečik. Čierne kučeravé vlasy, čierne topánky, široký nos, úzke čelo, dlhé nohy, krátky trup, čierne okuliare a ... montérky. Štoplík nevedel prísť na to, kto by to tak mohol byť.

Pomaly podišiel k človiečikovi a potiahol ho za šnúrky. Človiečik sa pozrel dole a zbadal tam akési čudo. Štoplík sa opýtal:

„A ty si kto?“

Človiečik mu odpovedal:

„Ja som pán školník, teraz opravujem stoličku, ktorú žiaci zlomili. Ako si sa sem dostal a prečo si práve tu?“

„Ja sa tu len ukrývam pred dažďom,“ odpovedal mu Štoplík. Školník ani nestihol namietať a kým sa spamätal, videl len chrbát malého čuda, ktoré sa ponáhľalo preskúmať všetky zákutia tajomnej budovy.

Ako sa Štoplík prechádzal po obrovských dlhých chodbách, vyzdobených tablami absolventov, vyšiel až hore do podkrovia. Z tých točitých schodov sa mu ale poriadne zakrútila hlava a spadol. Začal sa kotúľať dolu schod po schode, až pristál rovno pred II.A triedou.

Tam sa na neho zrazu pozeralo asi 20 párov očí. Štoplík sa zľakol toľkých žiakov a radšej sa schoval do batoha, čo ležal len tak pohodený na zemi. Batoh patril chlapcovi, ktorý bol z triedy najmenší. Sedel sám v lavici a nemal veľa kamarátov.

Chlapec sa naklonil ku svojej taške a vybral odtiaľ štoplíka.

„No ako, kamarát, budeš môj parťák?“ navrhol chlapec. „Ty si malý, ja tiež nie som najväčší, tak by sme si mohli rozumieť.“ Štoplík sa od radosti pousmial a začal poskakovať na lavici.

„Doteraz som žiadneho kamaráta nemal,“ povedal chlapcovi a skočil mu do ruky. Každý deň spolu chodili do školy a stali sa z nich najlepší priatelia.

Štoplík v kaviarni

Septembrový dážď padal na ulice Lučenca a robil zlobu každému navôkol. Najviac si to odniesol malý Štoplík, ktorý na kosť, ktorú ani nemal, premokol. Smutný sa túlal ulicami Lučenca, až konečne narazil na žiarivý neónový nadpis „Maggie's cake". Ešte pred vstupom do kaviarne ho privítala škoricovo-vanilková vôňa.

V momente, ako vstúpil do kaviarne, všetky pohľady padli na malého uzimeného Štoplíka.

„Dobrý deň, kamaráti!" veselo sa pozdravil. Čašníčky naňho neisto pozerali, asi nevedeli, čo si majú o ňom myslieť. Veď nie každý deň vidia vojsť do dverí malého Štoplíka. Ale každý zákazník je dôležitý, takže ho štedro privítali.

„Dobrý deň, posaďte sa. Nech sa páči menu."

Štoplík pozeral na menu, ktoré bolo väčšie ako on sám. Otvoril ho a sklamane sa pozeral na text. Samé písmená. Žiadne obrázky? Ako si mám teraz vybrať? Ja čítať neviem. Štoplík bol sklamaný a nechcel vyzerať hlúpo, tak povedal:

„Všetko vyzerá vynikajúco. Čo by ste mi odporučili vy?"

Čašníčka, stále udivená, pozerala na Štoplíka a odvetila:

„Nemôžem klamať a povedať, že som už obsluhovala takého špeciálneho zákazníka, ako ste vy. Ale najobľúbenejšia u našich zákazníkov je kombinácia kávy a čerešňového cupcaku."

„To si dám!" zvýskol nadšene Štoplík.

„Hneď to bude," odvetila čašníčka a odišla za pult pripraviť Štoplíkovi jeho objednávku.

Štoplík zatiaľ nedočkavo čakal a užíval si pozornosť, ktorú dostával od ostatných hostí. A keďže mal veľkú chuť sa rozprávať, tak začal skákať z jedného stola na druhý a prihovárať sa ľuďom.

Pri prvom stole, na ktorý skočil, sedela mladá pani, čo písala na notebooku. Štoplík sa chvíľku pozeral, ako rýchlo píše a ako sa na obrazovke objavujú slová. Nebol si istý, ako ten systém funguje, a veľmi ho to zaujímalo.

Pani si ho doteraz vôbec nevšímala, keďže mala na hlave slúchadlá. Štoplík ju ešte chvíľku pozoroval a potom odrazu potiahol za káblik, čo uvidel, a kaviarňou sa spustila vážna hudba. Pani sa veľmi naľakala a skríkla:

„Aaaaahhhhhh!!!“ Chvíľku sa zmätene a vydesene pozerala na Štoplíka, tancujúceho na stole, ako keby bol na dákom plese. Chýbala mu len pani Štoplíková. Valentína rýchlo zabuchla notebook, a tým prerušila vážnu hudbu. Štoplík prestal tancovať.

„Čo si to dovoľujete?“ osopila sa na Štoplíka.

„Nič, nič, ja som sa len... chcel spýtať, ako ....fungujú tie kúzla,“ odvetil ustráchane Štoplík.

„O akých kúzlach to, prosím vás, hovoríte?!“ nahnevane odvetila pani.

„Tie, tie kúzla, čo vám fungujú na tom prístroji. Vy niečo ťukáte na písmená a potom sa to zobrazí na obrazovke,“ v údive jej odpovedal Štoplík.

Pani spustila veľký smiech a pozrela sa na Štoplíka:

„Sme v 21. storočí a vy neviete, čo je to notebook a ako funguje? Kto ste?“

Štoplík sa usmial a nastrčil jeho malú rúčku.

„Ja som Štoplík z rozprávky a prišiel som sa pozrieť, ako vyzerá mesto Lučenec. Cestou ma však zastihol dážď, a tak som skončil tu.“

Pani chytila jeho malú rúčku do jej veľkej.

„Veľmi ma teší, Štoplík, ja som Valentína a rada ťa spoznávam.“

„Môžem si k vám prisadnúť?“ Štoplík sa jej opýtal neistým hláskom.

„Jasné, pokojne.“ Valentína sa na neho usmiala.

Štoplík sa oprel o voňavú sviečku a spolu sa ponorili do konverzácie o tom, ako funguje notebook. Keďže bol Štoplík napriek svojej veľkosti veľmi bystrý, okamžite to pochopil.

Vzápätí mu čašníčka doniesla jeho kávu a cupcake, s úsmevom ich položila pred Štoplíka a popriala mu dobrú chuť. Štoplík slušne poďakoval a čašníčka sa odišla venovať ostatným zákazníkom.

Valentína sa postavila a povedala Štoplíkovi:

„Hneď sa vrátim, len musím ísť na toaletu.“

Štoplík prikývol a začal chodiť okolo svojej kávy. Na dotyk bol pohár teplý a Štoplíkovi bola stále veľká zima, no nebol si istý, čo s kávou robiť, keďže jeho šálka bola privysoká. A tak vymyslel plán. Zobral lyžičku, ktorú oprel o šálku, vyliezol po nej tak elegantne, ako keby bol mačka, a s úsmevom na tvári čľupol do kávy.

Valentínka medzitým prišla naspäť k stolu a prekvapene na Štoplíka pozerala.

„Prosím ťa, to čo vyvádzaš?“

„Prečo?“ spýtal sa Štoplík, stále s úsmevom na tvári.

„Ale veď, Štoplík, káva je na pitie a nie na kúpanie,“ povedala Valentínka.

„Jaaj, ups! To som nevedel. Ale keď ona bola taká teplá a mne bola zima. Myslel som, že to bude dobrý nápad,“ smutne odvetil.

Valentínka Štoplíka pomocou lyžičky opretej o šálku vylovila z kávy. Šálku zodvihla a lyžičkou nabrala malé množstvo chutného nápoja. Dala ho Štoplíkovi k ústam.

„Ochutnaj,“ ponúkala ho. Štoplík si z nej odpil, no neprešla ani sekunda a kávu vypľul.

„Fuj, veď to je odporné! Ako to môžeš piť?“ zhnusene skríkol.

„Prečo si si teda objednal kávu, keď ju nemáš rád?“ nechápavo sa ho spýtala Valentína a pokrútila hlavou.

Štoplík sa pokúšal zabudnúť na nepríjemnú chuť kávy, a tak o chvíľu sa už napchával krémom z cupcaku.

Valentínka sa neudržala a vybuchla smiechom. Vybrala rýchlo mobil a Štoplíka natočila.

„Si veľmi podarený, Štoplík.“ Odložila mobil a dopila zvyšok jej kávy. Štoplík sa na ňu pozrel a spýtal sa:

„Vadilo by ti, keby som znova vliezol do kávy? Bolo to veľmi príjemné a páčilo sa mi tam.“

Valentínka si vzdychla a pozrela sa naňho s úsmevom.

„Ak to urobí radosť tebe, tak pokojne.“

S najväčším možným úsmevom na tvári zobral Štoplík lyžičku a s jej pomocou znovu čľupol do kávy. Celá kaviareň si užívala prítomnosť malého

vzácneho hosťa, kým sa pri stole neobjavila čašníčka. Valentínke podala účet za jej kávu a k Štoplíkovi sa obrátila so slovami:

„Štoplík, tvoja káva bude dnes na nás, to znamená zadarmo, ako poďakovanie za zábavu, ktorú si sem priniesol.“

Štoplík sa jej natešene poďakoval a odrazu sa jeho pohľad stretol s tým Valentínkiným.

„Čo budeš teraz robiť? Kam pôjdeš?“

„To ešte neviem,“ odvetil potichu Štoplík.

„Vieš ty čo, Štoplík? Čo keby si dnes prespal u mňa? Môžeme sa celú noc rozprávať o modernej dobe a jej vynálezoch.“

„Ánoóó!!!“ celý natešený zvolal Štoplík.

Od toho dňa boli Štoplík a Valentínka nerozluční kamaráti.

Štoplík na návšteve Radnice

Jedného zamračeného dňa sa malý Štoplík túlal ulicami prekrásneho mesta Lučenca. Ako tak chodil sem a tam, hore a dole, spomínal na všetky dobrodružstvá, ktoré tu zažil.

Avšak Štoplík dnes nemá, veru, veľmi dobrú náladu. Možnože to bude práve tým nepríjemným počasím. Veď to predsa poznáte. Keď svieti slniečko, všetci máme velikánsku kopu energie, usmievame sa a máme obrovskú chuť objavovať, ale keď sa slniečko pred nami skryje, chuť objavovať zmizne, akoby ju odvial jesenný víchor. Štoplík už pomaly prestáva veriť v to, že dnes zažije nejaké dobrodružstvo, keď vtom mu na nose niečo pristane.

„Hiiiiii! Čo je to?" zhíkne nahlas Štoplík. Pravou rukou sa dotkne svojho nosa a pozrie sa na ruku, čo to asi je. Cíti niečo mokré, ale nič nevidí, a tak zdvihne hlavu, nech sa pozrie na oblohu. Zrazu sa mestom ozve veľký tresk.

„Bum, báác!"

Štoplíkovi sa prudko rozbúcha srdce, obzrie sa doľava, doprava, keď tu zrazu sa z neba spustí veľký dážď. Čo si len teraz chudáčisko Štoplík počne? Dáždnik nemá a pršiplášť si zabudol v škole. Nevie, čo má robiť, a tak sa rozbehne rovno dlhou ulicou. Beží, beží a stále len beží, keď tu zrazu vidí obrovitánske dvere otvorené úplne dokorán. Veruže nepremýšľa, čo to asi môže byť za budova. Jediné, na čo práve myslí, je to, aby bol v suchu. A tak vbehne rovno dnu.

Na chvíľočku zastane, chytí si kolená a snaží sa polapiť dych. Po tom, ako sa mu to podarí, konečne sa poobzerá vôkol seba. A čo nevidí?

Prvé, na čo mu padne jeho bystrý zrak, sú prekrásne steny, vysoké stropy, no najviac ho zaujmú obrovitánske schody.

Z ničoho nič Štoplík započuje dva hlasy. A presne v tej chvíli mu dôjde, že on tu veru asi nemá čo hľadať. Zľakne sa... Čo ak bude mať veľký problém? Už-už chce opäť vbehnúť do dažďa, keď vtom silný víchor dvere pribuchne a Štoplík v panike netuší, čo má robiť. Hlasy sa stále približujú a Štoplík urýchlene

zvažuje, aké má možnosti. Vie, že nie je dosť silný na to, aby sám dvere otvoril, ale taktiež vie, že tu zostať nemôže.

Keď vtom mu zase zrak padne na obrovské schody a jemu sa v korkovej hlavičke rozsvieti žiarovka. Kam asi tie schody vedú a čo by sa stalo, ak by po nich vybehol? Nuž na premýšľanie nie je dosť času, a preto sa Štoplík už aj štverá po masívnych schodoch. Keď sa mu konečne podarí vyštverať sa po nich, ostane celý ohúrený. Vidí dlhočiznú chodbu plnú čudesných vecí.

Pomalým krokom prechádza po chodbe. Pod nohami má krásny koberec a okolo neho sú samé nevídané predmety. Ale čo to Štoplík zrazu zočí? Krásne drevené dvere, veruže ho láka otvoriť ich.

Čo myslíte, deti, otvorí ich? Pravdaže áno. Najskôr ich len pootvorí, nakukne dnu, a keď zbadá, že vzduch je čistý, potichučky vkĺzne dnu. Ocitne sa v krásnej princeznovskej komnate.

„Páni, veď tu asi bývala nejaká princezná!" zhíkne Štoplík.

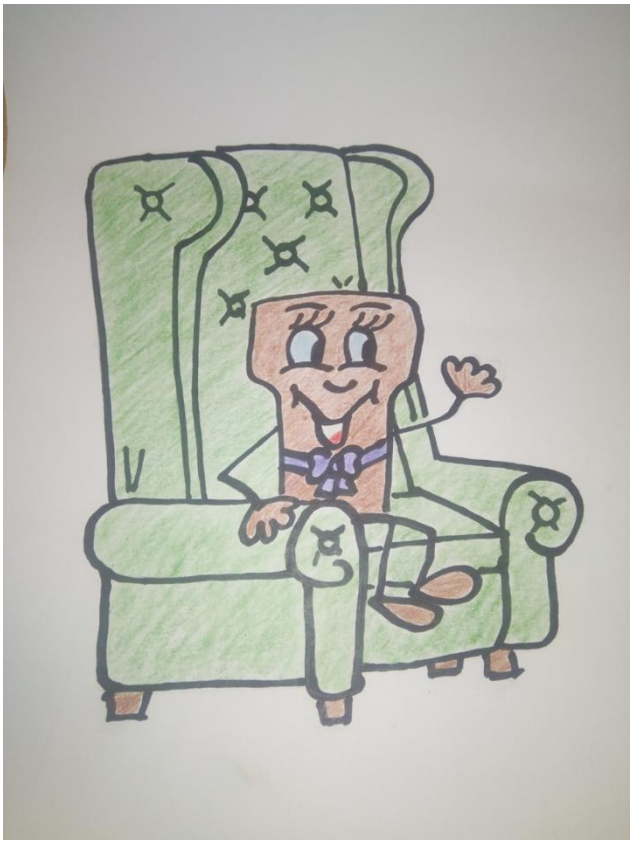

Vtom sa otvoria dvere na druhej strane komnaty, o ktorých Štoplík doposiaľ nemal ani tušenia.

„Princezná tu síce nebývala, ale zato toto všetko, čo navôkol seba vidíte, sú veľmi vzácne historické kusy dobového nábytku, ktoré sa nám podarilo zachovať," vysvetlí už na pohľad veľmi sympatická dáma.

„Je to tu naozaj krásne," odpovie ešte stále preľaknutý Štoplík.

Dáma opatrne podíde bližšie k Štoplíkovi, čudesne sa naňho pozrie a priateľsky sa usmeje.

„Môžem ti nejako pomôcť?" opýta sa ho, keď zbadá, že on je, chudáčisko, v pomykove.

„Noo, pravdupovediac, ja ani neviem, ako som sa sem dostal. Viete, vonku veeľmi prší..., " vykokce zo seba Štoplík.

„Ahááá, a ty si sa nemal kde skryť?" Drobný korok iba prikývne.

„Čo keby sme ti zavolali taxík, aby si mohol ísť domov, maličký?" dáma Štoplíkovi ochotne navrhne a zavolá mu taxík.

Teraz už Štoplík sedí v taxíku a je na ceste domov. Verte, či neverte, ale on je spokojný. A viete prečo? Pretože dnes opäť zažil malé dobrodružstvo, ktoré sa dozaista zapíše medzi jeho najobľúbenejšie ...

Štoplík v Galérii

V jedno slnečné letné ráno si Štoplík vykračoval po uliciach Lučenca a niečo mu napadlo. Už dlho som sa chcel pozrieť na obrazy slávnych umelcov, pomyslel si. A tak si vykračoval, až uvidel veľkú budovu s nápisom Galéria.

„Hurááá!“ potešil sa Štoplík a už sa usmieval od štoplíkovského ucha k uchu. Hneď ako ju uvidel, plný šťastia sa rozbehol dnu. Náhle však zastal a rozhliadol sa okolo.

„Ale veď tu žiadne obrazy nie sú!“ skríkol a vzápätí sa otočil na veľkého pána, ktorý sedel na lavičke.

„Dobrý deň. Neviete, kde sú v tejto galérii vystavené obrazy svetových maliarov?“

Veľký pán si Štoplíka vôbec nevšímal a ďalej si ťukal do svojho mobilu. Štoplík sa nahneval, že si ho pán nevšíma, vyskočil na tú malú krabičku v jeho ruke a ... konečne upútal pánovu pozornosť.

„Jaaaj, čo to je za malý štopeľ?“

Štoplík mu na to povedal:

„Nie som Štopeľ, ale Štoplík a chcel som sa vás opýtať, či neviete, kde sa podeli maľované obrazy z tejto veľkej galérie.“

Pán sa nechápavo pozrel na malého korkového mužíčka a poznamenal:

„Tu nie sú predsa žiadne obrazy, toto je nákupné centrum,“ odpovedal veľký pán. Vstal z lavičky a odišiel.

Štoplík stále nechápal, čo mu pán povedal. Ako to, že tu nie sú obrazy? Veď predsa toto je galéria. Určite tu sú, iba sú niekde schované, pomyslel si a už sa ich aj rozbehol hľadať.

Najprv prezrel prízemie. Privítal ho veľký nápis BILLA. Hneď ako vošiel do obchodu, rozhliadol sa a smutne zašepkal:

„Tu žiadne obrazy nenájdem. Je tu iba samá zelenina.“

Ako však išiel ďalej, zastal pri oddelení so sladkosťami. Potom si však všimol malý lístoček pod každou jeho obľúbenou sladkosťou – cenovku. Prevrátil vrecká, no žiadne peniaze v nich nemal.

„Ach, stratil som peňaženku a zlodejom predsa nebudem," nahlas rozmýšľal. Keď si spomenul, že tam prišiel hľadať obrazy, rýchlo sa pobral preč. Nakukol ešte do drogérie, cukrárne, ba aj kvetinárstva, no nikde nič nenašiel. Štoplík celý nešťastný kráčal chodbami obchodného centra a plakal. Nikto mu nepomohol, a tak si sadol na schody.

No odrazu začal stúpať nahor. Celý svet s ním stúpal vyššie a vyššie.

„Ja vari lietam?" opýtal sa prekvapený Štoplík sám seba a už aj prestal roniť slzy. Sadol si, totiž, na eskalátor. Po tom, ako sa vyviezol na prvé poschodie, mu očká priam zažiarili od šťastia.

„To je ale krásna výstava! Ten pán Martinus má ale talent! Samé krásne obrazy. No tento je zo všetkých najkrajšíí!!!"

Štoplík sa díval na svoj vlastný portrét a ani netušil, že nie je na žiadnej výstave obrazov, ale v známom kníhkupectve, kde obrazy nie sú obrazmi, ale knihami a Martinus nie je maliar, ale názov predajne kníh.

Otvoril knihu *Ako Štoplík do školy chodil-nechodil* a pohrúžil sa do čítania...

Štoplík chce študovať

Bolo to v nemalom mestečku Lučenec uprostred zelenej krajiny, kde sa ľudia radi prechádzajú po parku, športujú a sledujú svet z okien svojich domov. Na jednej z týchto starších mestských ulíc stál malý domček s hnedým plotom a kvitnúcimi kvetmi. V ňom žila rodina Hudákovcov.

Jedného jasného sobotného rána zobudila Štoplíka vôňa čerstvo upečených palaciniek od jeho maminy pani Hudákovej. Bola to žena s veselým úsmevom a zlatistými vlasmi, ktorá vedela, ako urobiť deň ešte krajším.

Štoplíka čakala nová kapitola jeho života. Úspešne zvládol základnú školu, aj keď sa mu do učenia nie vždy chcelo, a nastal čas, aby si vybral strednú školu, ktorá ho bude napĺňať a bude sa v nej môcť realizovať. Už pár týždňov aj s jeho maminou rozmýšľal, ktorou cestou sa vydať. Našťastie si spomenul, že aj v tomto nemalom mestečku je čosi na výber. Štoplík nechcel ísť len na nejakú obyčajnú školu. Veľmi ho lákal umelecký smer a túžba tvoriť. Preto sa rozhodol, že by rád navštívil Strednú odbornú školu pedagogickú v Lučenci.

Hneď na druhý deň neváhal a spolu s maminou školu navštívili. Zrazu stál pred veľkou žltou budovou a nevedel sa dočkať, kedy už konečne do nej vkročí. Otvoril školskú bránu a ocitol sa na priestrannom, vkusne upravenom dvore.

Plný očakávania kráčal schodmi na poschodie. Viackrát sa poprechádzal po chodbe, nakukol i do tried. Bol unesený peknou výzdobou a úplne ho dostali tablá, ktoré na stenách viseli už roky. Prechádzal by sa i naďalej, avšak zrazu... Spoza posledných dverí začul známu melódiu. Ešte nikdy nepočul nikoho tak pekne hrať.

Opatrne stlačil kľučku a otvoril dvere. Uprostred triedy hralo dievča na klavíri. Štoplík k nemu nesmelo pristúpil. Aj on vie hrať na klavír, no nie až tak dobre. Dievčatko za klavírom sa k nemu otočilo a Štoplík vykríkol: „

„Ahoj, Natálka, tak toto som nečakal! Tak dávno sme sa nevideli!“

Natálka bola dievčatko z dediny, kam chodieval Štoplík k starej mame. Počas letných prázdnin sa spolu hrávali. Štoplík bol preto veľmi rád, že stretol Natálku práve tu. Ešte chvíľu sa s ňou rozprával, kým si uvedomil, že je najvyšší čas triedu opustiť.

Štoplíka milo prekvapil aj kolektív pedagógov, od ktorých sa dozvedel, ako prebieha vyučovanie na jednotlivých predmetoch a čo všetko mu pedagogická škola ponúka. Cítil sa veľmi príjemne, ani odísť sa mu nechcelo.

Hneď v ten večer sa Štoplík rozhodol, že študovať bude na pedagogickej škole. A tak sa začala nová kapitola jeho života.

Ako Štoplík zistil, že bez práce nie sú koláče

Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden malý Štoplík, ktorého mali všetci radi. Býval v malebnom mestečku Lučenec, kde sa ľudia radi prechádzajú po mestskom parku, športujú a pozorujú okolitý svet zo svojich okien.

Štoplík navštevoval jednu z materských škôl v tomto mestečku. Veľmi rád sa hral, kreslil, skákal, behal po vonku, učil sa básničky, no zo všetkého najradšej mal poobedňajší spánok. Bol to strašný spachtoš. Najhoršie bolo, že sa mu nechcelo vstávať ani jedno ráno. Mamička ho musela niekoľkokrát budiť, aby nemeškali. A tak to bolo aj to ráno:

„Štoplík, prosím ťa, vstávaj, prídeme neskoro!“

Štoplík rozospato odpovedal:

„Áno, mamička, už idem.“ No potom si zašomral: „Ach, jaj, toto vstávanie je teda riadna otrava. Ešte aj v lete. Keď budem veľký, budem učiteľom na najkrajšej škole v tomto mestečku, aby som mal celé leto prázdniny a mohol som len spať.“ Otočil sa na druhý bok, zakryl sa paplónom, privrel očká a začal si to celé predstavovať.

Každé ráno chodil tým istým chodníčkom. Deti ho spoznávali a už z diaľky naňho kričali. On sa hrdo niesol so zápisníkom a pastelkami pod pazuchou. Mal namierené k najkrajšej škole v meste. Nemusel chodiť skoro ráno. Keď sa mu chcelo, vtedy vstal a šiel. Nikto mu nerozkazoval, veď on bol učiteľom, jeho museli deti poslúchať. A tie sa mali.

Počas vyučovania im dovolil, aby sa hrali, kreslili si a pozerali videá. Poobede zaviedol povinný spánok. Všetci si museli ľahnúť a oddýchnuť si. A Štoplík – učiteľ sa na prázdniny tešil viac ako všetky deti dokopy. Celé leto leňošil, zabával sa, hral sa a jedol zmrzlinu.

„Štoplík, ale už naozaj vstávaj, zameškáme!“ mamička zvýšila hlas a dvere nechala tentokrát pootvorené. „Vieš, že máš dnes súťaž v recitovaní.“

Štoplík zrazu rýchlo vyskočil z postele a zvolal:

„Naozaj, to je dnes, idem recitovať!“ Rýchlo sa obliekol, umyl, učesal a ponáhľal sa do škôlky.

Pani učiteľka ho už čakala. Do jeho škôlky prišli aj cudzie deti a začala sa súťaž v recitovaní. Štoplík si dal veľmi záležať, recitoval svoju najobľúbenejšiu básničku. Bol veľmi šťastný, keď mu všetci zatlieskali, a videl pani učiteľku, ako naňho žmurkla. Všimol si, aká je naňho pyšná:

„Výborne, Štoplík, si veľmi šikovný. Vidieť, že si sa zodpovedne pripravil a naučil si sa svoju básničku.“

Štoplík vyhral súťaž v recitovaní, dostal krásnu obrázkovú knižku a postúpil do ďalšieho kola, ktoré sa konalo v hlavnom meste. Bol nesmierne šťastný a už netrpezlivo čakal na svoju mamičku, aby sa jej pochválil.

„Mami, mami, ja som to vyhral!“

„Vidíš, si veľmi šikovný. Tvoja práca priniesla ovocie.“

Štoplík bol na seba hrdý a spomenul si na svoj ranný sen. Áno, bude raz učiteľom, ale bude učiť deti zodpovedne, aby boli múdre a šikovné.

Nasledujúce ráno vstal Štoplík prekvapivo na prvýkrát. Uvedomil si, že bez práce nie sú koláče. A keď bude lenivý a nič sa mu nebude chcieť, nič nedosiahne a šťastný nebude.

Štoplíkov výlet do Galérie

Za siedmimi horami a siedmimi dolami bolo jedno mesto a volalo sa Lučenec. Toto mesto bolo známe nielen rôznymi historickými pamiatkami, ako napríklad Reduta, Radnica či Synagóga, no mnohí návštevníci sa radi túlali aj po populárnom nákupnom centre – Galérii.

Dozvedel sa o ňom aj Štoplík. Ako? Stačilo pár písmeniek v Novohradských novinách a zaujímavá fotografia, ktoré ho zlákali tak, že sa rozhodol pre návštevu. Nasadol na prvý autobus a ten ho doviezol na zastávku priamo pred Galériu. Keď Štoplík vystúpil, hneď ho prekvapil pohľad na obrovské nákupné centrum.

„Fíha, v skutočnosti je to ešte väčšie ako na fotografii!“ povedal Štoplík.

Najprv sa bál vkročiť dnu cez veľké sklenené dvere, no potom zbadal, ako cez ne utekajú šťastné deti s ich rodinami. Strach sa pominul a Štoplík sa rozutekal za nimi.

Keď vošiel dnu a uvidel všetky tie obchody a kaviarne, nemohol sa rozhodnúť, kam ísť skôr. Rád by preskúmal obe poschodia, ale ako sa tam dostať? Aha, tam sú schody! Joj, ale akosi sa rýchlo pohybujú. Pre jeho malé nôžky to bol problém. Rýchlo vyskočil na schod a len tak-tak sa udržal. Bál sa však, ako z nich zoskočí. Zrazu dostal nápad: Vyšplhá sa na šaty dievčatka, ktoré stojí pred ním, a silno sa bude držať. Podarilo sa.

Keď sa Štoplík dostal na prvé poschodie, zbadal tam kníhkupectvo plné farebných kníh. Zaujatý vošiel a chcel si zobrať komiks pre deti. Štoplík bol však taký maličký, že nevládal zodvihnúť ani jeden časopis. Po niekoľkých márnych pokusoch to vzdal a pobral sa ďalej.

Ako sa tak prechádzal pomedzi obchody, našiel tam niečo presne pre seba. Miestnosť plnú hier - autíčka, automaty s plyšákmi, preliezky... Tu Štoplík strávil nejaký čas, kým sa neunavil.

Ešte som neprebádal posledné poschodie, pomyslel si Štoplík, a rýchlo sa chystal chybu napraviť. Hneď ako zoskočil zo schodov, uvidel veľké kino a po celom poschodí rozvoniavali pukance. Štoplík, bohužiaľ, nebol dosť veľký na to, aby si sám kúpil lístok, preto musel nenápadne prekĺznuť pomedzi ľudí. Iba tak si mohol, totiž, pozrieť filmovú rozprávku. Musel byť veľmi opatrný, aby ho nikto nevidel.

Akonáhle však prešiel popred filmové plátno, zbadal ho jeden malý chlapec a od prekvapenia zakričal. Po tomto si už Štoplíka všimli aj ostatní, a preto vzal nohy na plecia, aby čo najrýchlejšie zo sály ušiel.

Keď sa dostal von, všimol si, že všetci ho zo zvedavosti nasledujú. Vystrašený hľadal miesto, kde by sa mohol ukryť, a hneď aj našiel... na zemi hodené vrecúško s pukancami. Rozhodol sa, že doň skočí, aby ho nikto nenašiel. Počkal, kým sa všetko upokojí, a pomaly z vrecka vyliezol. Uľavilo sa mu.

Spokojný so zážitkom a nadšený zároveň si vykračoval k dverám Galérie, ktoré ho vyviedli von. Nastúpil na autobus, aby ho zaviezol späť domov k jeho rodine.

Štoplík na divadelnom predstavení

Za siedmimi horami a siedmimi dolami v mestečku Lučenci žil raz jeden Štoplík.

Jedného dňa sa vybral na nákupy do mesta. Ako tak šiel k Prioru, vtom uvidel pri kine Apollo plagát. Oznamoval, že sa bude konať divadelné predstavenie tragédie Rómeo a Júlia. Štoplík bol celý nadšený z toho, že bude mať možnosť uvidieť predstavenie naživo. Hoci Štoplík číta knihy rád a jedna z jeho najobľúbenejších je práve Rómeo a Júlia, divadlo je divadlo.

Predstavenie sa konalo až na druhý deň. Štoplík sa nevedel dočkať, a preto utekal z nákupov domov. Tu nič iné nerobil, len si skúšal oblečenie, ktoré by si mohol obliecť do divadla. Nakoniec si vybral elegantný korkový smoking a pri pohľade do zrkadla povedal:

„Wau, aký som šumný! Do divadla sa má chodiť predsa slušne oblečený.“ A keďže bol Štoplík celý rozrušený, nevedel ani zaspať. Celú noc premýšľal o predstavení.

Keď ráno vstal, naraňajkoval sa a už len nedočkavo čakal, kým odbije sedemnásta hodina. Čas si krátil čítaním knihy Rómeo a Júlia, pretože ho veľmi zaujímalo, či bude predstavenie podobné knihe. Tentoraz knihu dočítal rýchlosťou svetla a pomaly sa začal chystať. Obliekol si svoj krásny smoking, napravil si motýlika, vyleštil topánočky a šiel.

Ešte pred kinom sa zastavil v kvetinárstve kúpiť jednu ružu pre prípad, že by ju chcel hodiť na javisko nejakému hercovi za jeho dokonalý herecký výkon.

Vo vestibule si kúpil lístok a usadil sa. Prišiel na predstavenie tragédie, no v skutočnosti sa odohrala tragédia dvojnásobná. Organizátori vyhlásili, že herec Rómeo odpadol, pretože nezvládol trému a stres, a predstavenie sa ruší.

Štoplík zostal smutný, ale potom zakričal:

„Počkajte! Predstavenie sa rušiť nemusí. Viem vám pomôcť!“

Všetci diváci a herci na Štoplíka neveriacky pozerali. Potom sa mu prihovorila Júlia:

„Vy? Veď ste len malý Štoplík!“

Štoplík zostal zahanbený, no nenechal sa odradiť. Postavil sa a išiel na javisko:

„Áno, ja. Som veľký fanúšik divadla a celé dramatické dielo viem naspamäť.“

Všetci pochybovali a aj diváci si šepkali:

„No neviem, tento pán Štoplík nevyzerá presvedčivo.“

Štoplík sa nedal a stále žiadal o rolu Rómea. Nakoniec šancu dostal. Bol celý bez seba a rovno sa pustil do hrania. Diváci boli prekvapení, že obyčajný korkový občan Lučenca skrýva v sebe takýto talent. Dokonca aj režisér bol nadmieru očarený. Štoplík vedel každú jednu vetu od slova do slova, ovládal presne každý jeden pohyb.

Po predstavení všetci diváci hercom tlieskali za ich vynikajúci výkon. Štoplík v zákulisí daroval herečke Júlii ružu a pozval ju na romantickú večeru

do pizzérie Ragazza. Herečka najskôr odmietala, no keďže nedokázala odolať Štoplíkovmu šarmu, pozvanie nakoniec prijala.

Z Júlie a Štoplíka sa stali dobrí priatelia a Štoplík dostal ponuku pracovať ako člen divadelného súboru po boku Júlie. Tam sa zoznámil s ďalšími skvelými ľuďmi a postupne sa z neho stal talentovaný divadelník. Štoplík vôbec nečakal, ako mu jedna tragédia zmení život.

Po pár rokoch chodenia s priateľkou Júliou ju požiadal o ruku a bola svadba. Narodili sa im malé štoplíčatá a odvtedy žili spolu ako Rómeo a Júlia - až do smrti.

Štoplíkov sen

Bol už neskorý večer a vyčerpaný Štoplík sa rozhodol, že si pôjde ľahnúť. Začal počítať ovečky, keď ho zrazu jedna zobrala na chrbát a odniesla do mestského parku v Lučenci.

Keď ho zložila pri vchode, hneď si všimol krásne veľké jazero, na ktorom plávali najrôznejšie labute a kačky s drobnými káčatkami. Labutie perá sa ligotali ako čerstvo napadaný sneh a mamy kačky trpezlivo učili svoje deti plávať na gumených kolesách.

Ako sa tak Štoplík obzeral, priplávala k nemu labuť a dovolila mu zviezť sa na nej. Takto sa Štoplík vozil po jazere, až kým nezačal pociťovať hlad. Poprosil teda labuť, aby ho doplavila k brehu:

„Pani labuť, zavezte ma, prosím, na breh. Vyhladol som."

Labuť ho ochotne preniesla až k brehu a odplávala niekam do diaľky. Hladný Štoplík sa dotrmácal k reštaurácii. Taký malinký mal čo robiť, aby ho veľké ľudské chodidlá neprišliapli.

Keď si sadol na stoličku k stolu, zistil, že je príliš malý a obsluha by si ho nevšimla. A tak vyskočil na stôl a čakal.

Vo výklade si všimol mnoho chutne vyzerajúcich zákuskov a dezertov, až mu z toho začali tiecť sliny:

„Mňam, toľko koláčov. Zjedol by som všetky." Objednal si hneď tri druhy- malinovú tortu, snehovú pusinku a kokosovú guľu. Sám nevedel, či to všetko zvládne zjesť, ale hlad ho presvedčil.

Po fajných koláčikoch sa šiel prejsť. Ani si nevšimol ako a zrazu sa objavil vo výbehu medzi pštrosmi. Tie mali na hlave veľké ružové parochne a nohy omotané havajskými kvetmi. Zrazu bolo počuť, ako Štoplík kričí na plné hrdlo:

„Pomóóóc!" A hádajte, čo sa stalo.

Štoplíka začal naháňať veľký pštros. Našťastie sa Štoplíkovi podarilo ujsť a skryl sa za strom, kde si vydýchol:

„Uf, skoro ma ten veľký pštros zašliapol!“ vzdychol si.

Keď sa vydýchal, nenápadne sa presunul medzi malé kuriatka, s ktorými si vytvoril malú loptičku z cukrovej peny, a zahrali si spolu futbal.

Štoplík kričal:

„Góól!“ A jeho tím vyhral. Po skončení futbalu sa kuriatkam poďakoval za zábavu a rozlúčil sa s nimi.

Ako sa Štoplík prechádzal po parku a obdivoval ho, aký je rozsiahly, uvidel niečo nádherné: páva korunkatého, ktorý mal rozprestretý celý chvost. Zaujímavé bolo, že jeho chvost bol žltý, čo upútalo aj zvedavého Štoplíka. Ten sa hneď páva opýtal:

„Máte krásny chvost, z čoho ho máte žltý? Mohli by ste ma na ňom zviezť?”

Páv ani chvíľu neváhal a odpovedal:

„Áno, samozrejme. Chvost mám upletený ešte po mojej indiánskej prababke, dedíme ho po generáciách. A vďaka tomu dokážeme ešte jednu vec – vysoko lietať.“

Tak Štoplík nasadol na páva a zrazu sa ocitli na oblohe. Štoplík obdivoval panorámu Lučenca.

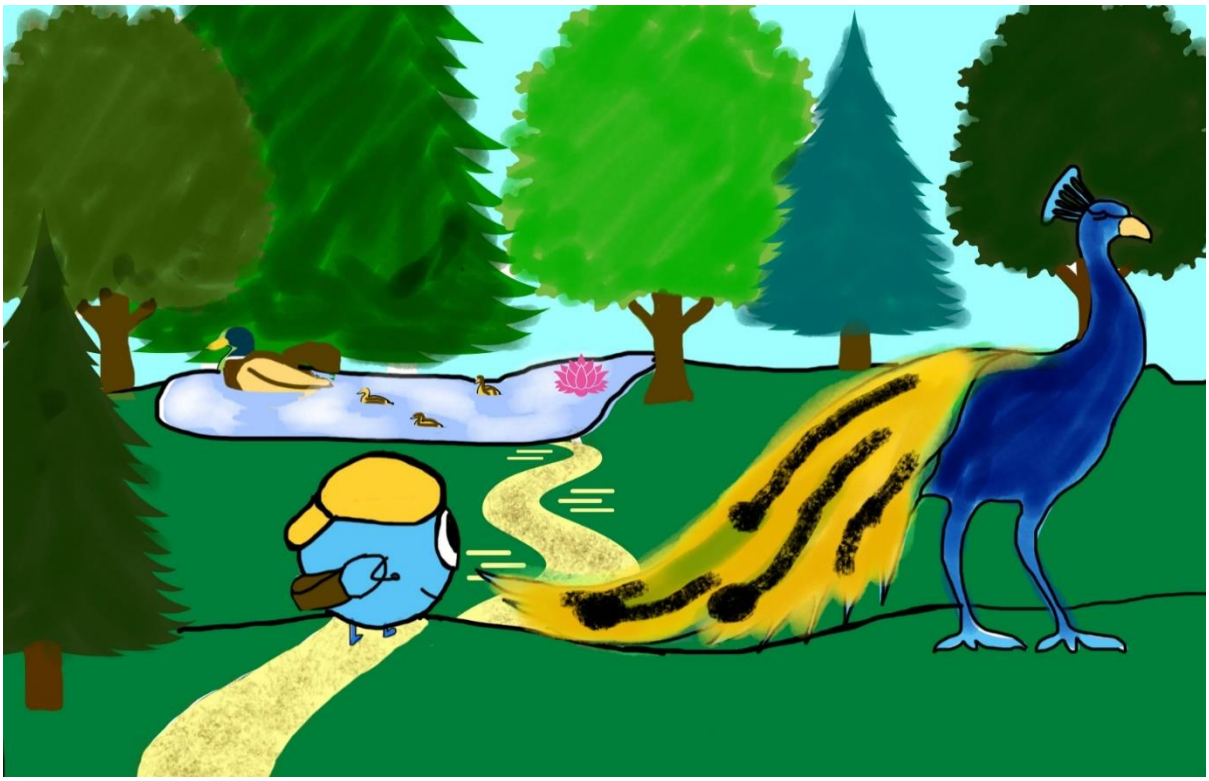

„Wau, to je nádhera! Nikdy som Lučenec z takéhoto pohľadu nevidel!"

„Áááááá!!!" kričí Štoplík a padá z páva.

Našťastie dopadol rovno na trampolínu. Celý otrasený sa poobzeral, kde to je, a zistil, že na ihrisku, kde sa hrá veľa detí. Štoplík sa tak pridal k nim - s malým dievčatkom sa hojdal na hojdačke, šmýkal sa na šmýkačke a potom skákal na trampolíne, z ktorej sa odrazil tak silno, že dopadol medzi kone. Tie kone chceli chudáka Štoplíka zjesť, no Štoplík sa, našťastie, v ten moment prebudil...

Štoplíkov deň pomoci

Jedno pekné ráno sa nič netušiaci Štoplík ocitol na strome. Ustráchaný povedal:

„Joj, kde som sa to prebudil?! Pomôže mi niekto? Neviem, kde to som.“

Po chvíľke Štoplík uvidel, ako okolo stromu lieta straka, a zakričal:

„Pomóc, pomóc, pomôž mi, straka, dostať sa z tohto stromu!“

Straka si sadla na konár a vraví:

„Pomôžem ti, ale čo mi za to dáš?“

Štoplík odpovedal:

„Nemám nič, som len sám, zľutuj sa nad mnou, milá straka.“

Straka sa po dlhom uvažovaní nad Štoplíkom zľutovala, zobrala ho do zobáka a zložila zo stromu na zem.

„Veľmi pekne ti ďakujem, straka, za tvoju pomoc. Chcem sa ťa ešte opýtať - kde sa to nachádzam?“

„Toto je Lučenský park, milý Štoplík,“ zaškriekala straka.

„Ďakujem Ti, milá straka, dúfam, že sa ti toto dobro vráti.“

Straka sa Štoplíkovi poklonila na znak úcty a odletela. A tak sa Štoplík ocitol v parku sám. Chvíľu premýšľal, čo bude teraz robiť, keď tu zrazu zbadal psa, ktorý bežal okolo. Štoplík naňho zakričal:

„Haló, psíček, tu som, pomôž mi, prosím!“

Psík ho síce počul, no neobzrel sa. Až keď začul slovo pomoc, poobzeral sa lepšie, no aj tak nič a nikoho nevidel.

Štoplík sa preto znovu ozval:

„Tu som, psíček, som veľmi malý, pozri sa bližšie.“

Psíček sa teda pozrel bližšie a konečne Štoplíka zbadal. Najprv sa trochu naľakal, potom sa ho pýta:

„Tak to si ty, čo tu prosí o pomoc? Čože potrebuješ, malý Štoplík?“

„Potrebujem sa dostať z tohto parku. Vôbec neviem, ako som sa tu ocitol. Pomôžeš mi, prosím?“

Pes ochotne povedal:

„Jasné, kamarát, že ti pomôžem, aj tak nemám čo robiť a zároveň ti to tu aj poukazujem, aby to nebola taká nuda.“

A tak sa pes so Štoplíkom vydali na cestu parkom. Psík ukázal Štoplíkovi rybník, v ktorom pozorovali ryby a labute, navštívili aj reštauráciu Biela labuť, kde si užili čas na preliezkach a obidvaja sa dosýta vybláznili, napokon si spoločne poobzerali všetku krásu parku, až sa dostali k bráne tohto dobrodružstva.

Štoplík s úsmevom povedal:

„Ďakujem ti, psíček, som ti vďačný, že kvôli tebe som si deň v parku užil.“

„Nemáš za čo, kamarát, budem si ťa navždy pamätať. Hav!“

Keď sa obaja kamaráti rozlúčili a popriali si všetko dobré, Štoplík ostal znovu sám. Nevedel, ako sa dostane naspäť domov. Spomínal si na svoju fľašu,

keď tu zrazu uvidel pani poštárku na bicykli, ktorej sa po zemi rozsypala všetka pošta. Bleskurýchle sa Štoplík odkotúľal do jedného z listov tak, aby si ho pani poštárka nevšimla. Schoval sa dovnútra, a keď pani poštárka všetky listy zo zeme pozbierala, kolesá jej bicykla sa začali opäť točiť a Štoplík bol na ceste domov.

„Jaj, dúfam, že sa takto dostanem domov.“

Vykukol znova na cestu a spoznal ulicu, kde býva aj jeho milovaná fľaša. Pripravil sa, aby nabral dostatok síl na výskok z listu.

„Pripraviť sa, pozor, štart!“

A Štoplík sa ocitol znovu na zemi. Trochu ho to aj zabolelo, ale rýchlo na to zabudol, keď zbadal dvere domu. Kotúľal sa Štoplík, kotúľal, až kým neskončil pri dverách svojho domu. Tu musel už len počkať na majiteľa, kým si ho pri dverách všimne. Kotúľanie ho stálo veľa síl, takže Štoplíkovi neprekážala táto malá prestávka.

„Dúfam, že ma tu pán domu nájde,“ zaželal si Štoplík a trpezlivo čakal. A veru sa dočkal. Pán domu si ho všimol a vložil ho späť do fľaše, kam patrí.

A tak sa skončilo ďalšie Štoplíkovo dobrodružstvo, ktoré mu prinieslo aj nové priateľstvá.

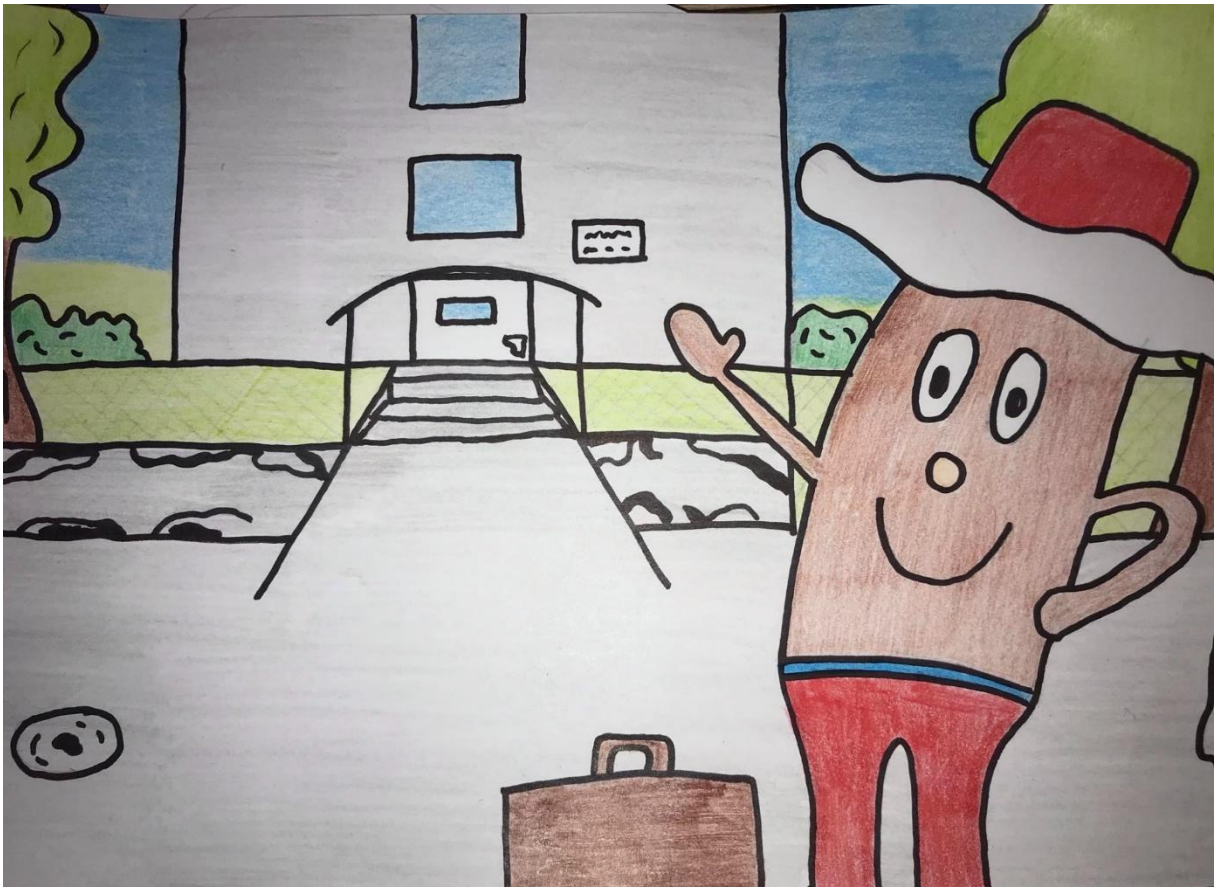

Ako si Štoplík našiel kamaráta

V jedno krásne slnečné ráno si Štoplík povedal:

„Dnes by som si mohol zašportovať, keď je vonku tak pekne."

Štoplík schmatol svoj obľúbený červený batoh a začal sa baliť. Zbalil si vodu, ak by bol smädný, keksík, ak by bol hladný, kľúče od domu a aby nezablúdil, zobral si so sebou i mapu Lučenca. Keď mal batoh zbalený, nasadil si ho na plecia a vybral sa na výlet.

„Ale kam si idem zašportovať?" opýtal sa Štoplík sám seba. Vytiahol z batohu mapu, položil ju na chodník, zakryl si oči a ukazovákom sa dotkol náhodného miesta.

Keď otvoril oči a prečítal si miesto, na ktoré ukázal prstom, začudoval sa:

„KYSLÍKOVÁ DRÁHA? To je čo?"

Štoplík sa usmial, mykol plecom a povedal:

„Tam som ešte nebol, idem sa na to pozrieť." A Štoplík sa vydal na cestu.

Ako si tak vykračoval, zrazu zbadal, ako si malý vrchnák od fľašky dribluje basketbalovou loptou. Štoplík neváhal a išiel za ním.

„Ahoj, ja som Štoplík. Nechcel by si si ísť so mnou zašportovať na Kyslíkovú dráhu?" spýtal sa Štoplík.

Vrchnák sa naňho pozrel a uškrnul sa:

„Ty že chceš športovať? A proti mne? Nemáš šancu. Ja som totiž najlepší v celom Lučenci," povedal Vrchnák.

Štoplík sa nahneval a ponúkol Vrchnákovi, aby si zmerali sily na kyslíkovej dráhe.

„Dobre, ale potom neplač, keď vyhrám," povedal Vrchnák.

A tak sa obaja vybrali na kyslíkovú dráhu. Cestou sa hádali, kto tam bude prvý, kto je silnejší, kto vyšší a kto porazí toho druhého.

Celí spotení a zadychčaní dorazili na priehradu. Postavili sa na začiatok kyslíkovej dráhy, pozreli sa pred seba a Štoplík povedal Vrchnákovi:

„No čo, si pripravený?!"

Vrchnák odpovedal:

„Jasné, že som... ja nás aj odštartujem... 3, 2, 1, štart!"

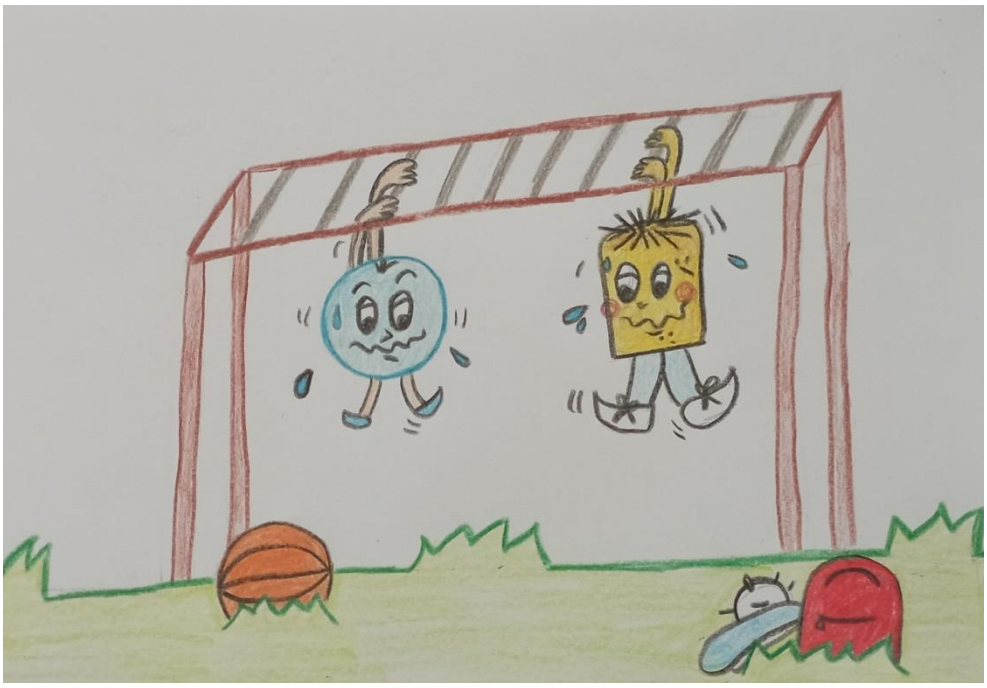

Obidvaja sa šprintom rozbehli a prekonávali jednu prekážku za druhou, keď vtom Vrchnák spadol a veľmi si poranil nohu. No Štoplík to nebral veľmi vážne a pokračoval ďalej, aby vyhral a bol prvý.

Keď dobehol do cieľa, šťastne zakričal:

„Áno, zvládol som to, som prvý!“

O chvíľu za ním dokráčal aj Vrchnák. S veľkou bolesťou a s nervami vykríkol:

„To nebolo fér, ja som spadol a veľmi som si poranil nohu!“

Štoplíkovi to prišlo veľmi ľúto a išiel za Vrchnákom, aby sa mu ospravedlnil:

„Prepáč, Vrchnák, nemyslel som si, že je to také vážne, je mi to ľúto.“

Vrchnákovi to prišlo tiež veľmi ľúto a taktiež sa ospravedlnil Štoplíkovi. Priznal sa, že sa chcel s ním pretekať len preto, lebo si bol istý, že je lepší ako Štoplík. Obidvaja si uznali chybu, Štoplík objal Vrchnáka a pomohol mu postaviť sa na nohy.

Nakoniec sa udobrili a išli si sadnúť na kofolu pri priehrade. Nakoniec sa z nich stali dobrí kamaráti a trávili spolu každý deň....

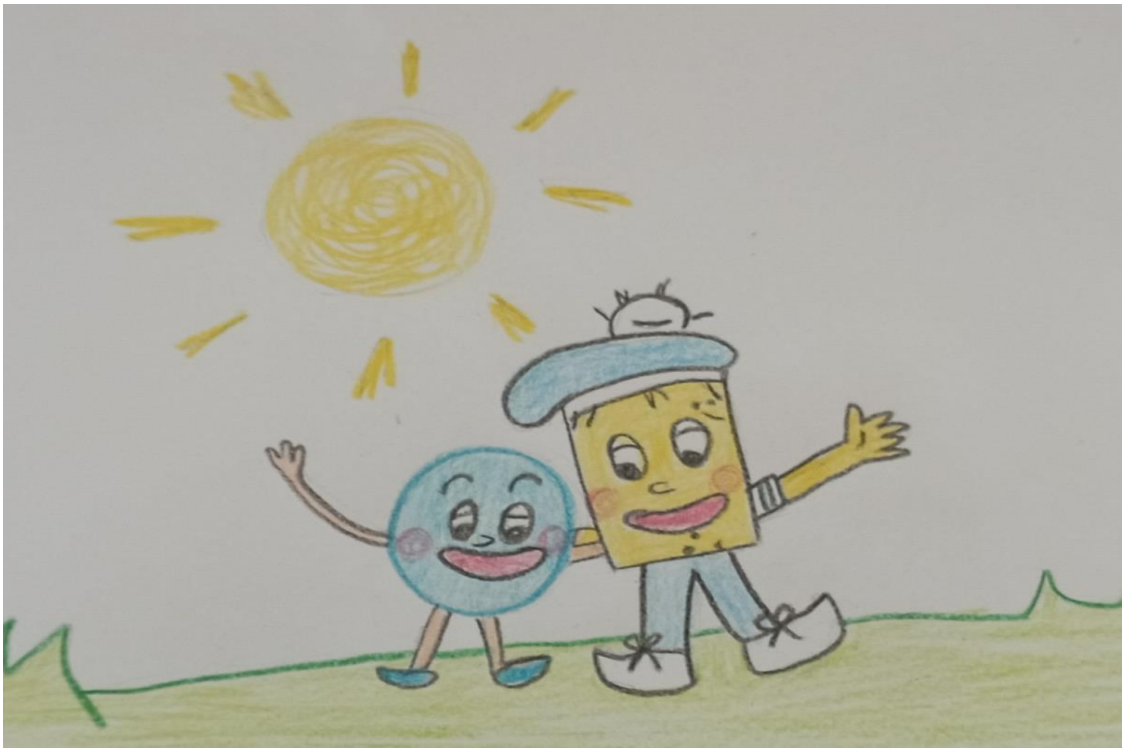

Štoplíkove dobrodružstvá v lučenskom parku

Štoplík odletel do ďalšieho zákutia Lučenca. Tým bol preslávený lučenský park. A pýtate sa, čím bol preslávený? Je to jedno staré tajomstvo, ktoré nám teraz Štoplík prezradí.

Celý príbeh sa začal v autobuse cestou z Galérie. Bola to veľmi nudná cesta, keď vtom Štoplík zbadal lučenský park. Očká sa mu rozžiarlili a hlavou mu blyslo:

„Toto miesto... to je to pravé orechové!“ vykríkol Štoplík. Pri najbližšej zastávke vystúpil a utekal na to miesto plné záhad.

Keď prešiel bránou parku, uvedomil si, že z toľkého bežania ho už bolia nožičky. Kedy tam už budem? Štoplík nevedel, že už dávno v lučenskom parku je. Vtom uvidel veľkú tabuľu s nápisom Lučenský park. Vykríkol:

„Konečne! Už som tu!“ Štoplíkove malé nožičky ho doviedli až k lučenskej Labuti hneď pri bráne parku.

„Wow! Tá je ale nádherná a tie kvety, to je vôňa!“ zvolal Štoplík nadšene.

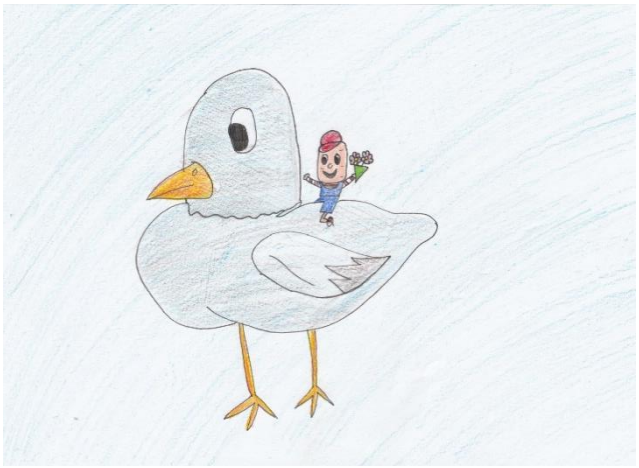

Vykračoval si ďalej cestičkou, keď tu uvidel na zemi niečo lesklé. Určite si myslíte, že to bol zlatý peniaz, ale nebolo to tak.

Štoplík uvidel pred sebou krásne jazero s ešte krajšími labuťami. Jednej sa aj prihovoril:

„Ahoj, ja som Štoplík. Ako sa volá...?“

Nestihol ani dopovedať a labuť sa rozbehla smerom k nemu. Myslela si, totiž, že je to piškótka, akými ju ľudia kŕmia.

Štoplík bežal a bežal, čo mu sily stačili. Ako sa tak obzrel za seba, všimol si, že konečne labuti utiekol. Otočil hlavou a zrazu uvidel pred sebou kameň.

Avšak už bolo pozde, Štoplík sa potkol. Celý ubolený a uplakaný si sadol na najbližšiu lavičku.

Keď zrazu zodvihol zrak zo zeme, uvidel nádherné zvieratá, po pravej strane fontánu a po ľavej reštauráciu menom Labuť. Bol prekvapený a zvedavý zároveň, čo sa tu ešte nachádza. A tak ho jeho zvedavosť viedla čarovnou cestou cez park. Slzičky pomaly uschýnali a na tvár Štoplíka sadal úsmev. Videl veľa rôznych kvetov, detské ihrisko a mnoho zaujímavých ľudí, ktorí boli veľmi priateľskí.

Štoplík šiel ďalej cestou, popri ktorej tiekol hlučný potôčik.

„Keby som vedel plávať, hneď by som tam skočil!“ povedal.

Na zemi boli otlačené len Štoplíkove malé nožičky, neustále kráčajúce ďalej a ďalej za ďalším dobrodružstvom. A keď Štoplík zrazu pred sebou uvidel zimný štadión a asfaltovú cestu, hneď vedel, že jeho dobrodružstvo v parku sa skončilo.

A tak sa smelo vybral na ďalšie zaujímavé miesta v Lučenci.